

Дай на всичките дечица
Татко, майчица добра,
Че сираците тжгуват,
Кжм тях леден е света!

Птицата на бурите.

(Индийска легенда)

В старо време живял един прочут юнак чудотворец на име Глускап. Той ходел на лов с лжк и стрели. Плувал с лодка по морето и ловил риба.

Тogaва духали страшни бури. Много лодки потжвали и много хора загивали. Еднаж Глускап няколко дни под ред се опитвал да навлезе с лодка в морето за риба, но силните бури, които не преставали, не му позволявали да гребе и лодката се вржчала назад кжм брега.

Разсжрден, Глускап казал:

— Твжрде силно размахва криле птицата на бурите. Най-после това е непоносимо. Ще ида да поговоря с нея, та да познае кой сжм!

И разсжрден Глускап тржгнал да тжрси птицата на вятжра. Той пжтувал много дни кжм север и най-после видял много голяма бяла птица, която седяла вжрху най-високата скала. Тя силно размахвала криле.

— Чудотворна птицо, креснал Глускап, — ти вече стана твжрде жестока: бурите не спират, не жалиш и погубваш децата си. Трябва да махаш по-бавно крилете си. Морето се бунтува и не можем вече да се борим с него.

Грамадната птица се разсжрдила:

— Кой смее да ми заповядва? — извикала тя — Аз стоя на тая скала от незапомнени времена. Моето фучение се чуваше и тогава, когато нямаше още жива душа по света. Моите криле не са привикнали да се движат по заповед. Аз сжм волната птица на вятжра, и правя това, което искам. Никой не може да се меси в моите работи.